

Argumenten mot sinnessjukdom.

The arguments against insanity fall through with a soft shirring sound;
these are the sounds of dead voices on dead records

- Scott Landon (Lisey's Berättelse, Stephen King)

<small>

Du tänker att sinnessjukdom är som att få klaustrofobi i sitt eget huvud. Man är en existens instängd i en kropp och man kan inte ta sig längre än dit den kan följa med. Kräver man att få ta sig längre än så slutar det att vara på riktigt, det enda som är på riktigt är det som kroppen är kapabel till –

Den är ohjälpligt fast i här nu här nu härnu.

Du tänker på de där korta stunderna i livet, de där få ögonblicken då man plötsligt ser allt ur en annan vinkel än vanligt, när man plötsligt inser det absurda i allting, när man tittar på något helt vanligt och verkligt och skrattar för att det bara är så jävla absurt att skratta är det enda man kan göra för att skydda sig mot det fasansfulla. Så passerar de där sekunderna, de passerar och allt är som det ska, och man förstår inte varför man tyckte att allt plötsligt var så oformligt och fel –

Sinnessjukdom är när de där ögonblicken inte passerar. När de drar ut och drar ut och aldrig passerar. Allt fortsätter att vara absurt i all sin vanlighet, och det som människor passerar på utan att se det är abnorma monster av uttjatad trött vanlighet och den som tappat greppet om den där spärren den får gå med sinnet borta –

Du tänker på hur simpelt och vilsamt livet i en madrasserad cell skulle vara. Vita mornar och vita kvällar, mjuka väggar och fjädrande golv. Inga vassa kanter och inte ens ett antal vassa naglar längst ut på dina fingrar skulle du tillåtas – inget sätt att skada dig själv när du vill förbanna din kropp för att den är i vägen för dig.

Vita dagar och vita nätter och vita tröjor med ärmar som fjättrar dina armar intill dig själv, låser dig, du skulle vara som en instängd luftbubbla i en isbit.

Något i dess kärna som vill ut.

Små färgglada piller som levereras i burkar och som gör allt mjukt, avrundat, dovt, avlägset.

Du funderar på hur man egentligen vet när man har lost it– när det där filtret liksom möglat igen och inte längre släpper igenom någonting, när hjärnan blir en enda dämning av allt som du inte kan hantera, när alla blockeringar, barrikader, när de slutligen bara lossnar och skjutsas iväg i en våldsam rännil av allt som är för

tungt för huvudet att behålla.

När man blir galen till slut, vilket du kan förstå att man blir i en värld som din, vet man det, undrar du. Förstår man att man blivit helt jävla koko eller tror man att det är alla andra som har tappat förnuftet och det är bara du som är vettig?

Hur vet man att det inte är så – att alla andra är de som går runt i en papperstunn drömvärld, går i sömnen, borde stoppas in i fyrkantiga kuber med mjuka väggar golv tak och inget fönster, de som borde isoleras –

Hur vet man, tänker du. Kanske gör man aldrig det.</small>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Crucio med Poeter.se id #6928 innehar upphovsrätten